

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Title:

Letter to

N.N.

from

Simonsen, David

Sender:

(København, Denmark)

Recipient: N.N.

(København, Denmark)

Resource type: text

Extent: 7 pp. (4 pp. + 2 pp. + 1 p.)

Languages: da

1920

Id: dsa_and-azu_0009.tif

Comment: About the future treatment of the Jews in Poland after the 1920 referendum.

Copy of 4 pp. with 2 pp. of the original and p. 3 of a draft.

Related:

Det nye Polen vil blive et stort og mægtigt Land. Det vil foruden den katolske Majoritet af slavisk Herkomst komme til at rumme en Del protestantiske Tyskere, flere Millioner Jøder foruden maaske et Antal græsk-katolske Rutener, nogle Litauere, Russere osv. Et Land, som skal optages i det store Folkenes Forbund, vil selvfølgelig være opfordret til at drage Omsorg for, at de forskellige Nationaliteter og Religionsbekendelser, som findes indenfor Statens Grænser, kunne leve saaledes i Fred med hinanden, at de kunne virke sammen til Statens Bedste. De i det nye Polen boende Tyskere og Rutener vilde have en Stat i Ryggen, som før eller senere vil blive en Magthaver af Betydning. Dette vil ikke være Tilfældet med Jyderne; saa meget stærkere er da Opfordringen til det nye Polen at tage Hensyn til denne Del af Befolkningen, som i saa mange Aarhundreder har haft Ophold i de polske Lande. Verdenskrigen maa have lært enhver, at Magtmidler ikke maa overvurderes. Den rent fysiske Magt, som Polakkerne vil have over de halvtredje til tre Million Jøder, som formodentlig vilde komme til at leve i det nye Polen, vil kun blive til Ulykke for Polen, om den misbruges. Enhver civiliseret Regering maa selvfølgelig afsky Voldsforfølgelser, baade de akute Pogromer og de kroniske Pogromer, som indtil i Dag gaar for sig i de polske Lande. Ligesom de danske Sønderjyder har maattet kræve at bevare deres danske Sprog og deres danske Kultur, og Tysklands Bestræbelser for at indføre tysk Sprog

og tysk Kultur fjernede netop de Elementer, som man særlig maatte sætte Pris paa indenfor Sønderjyllands Befolkning, saaledes vil Polen heller ikke med Haab om gunstigt Resultat med Magt kunne vinde dem, som gennem Aarhundreder har hængt fast ved den jødiske Kultur. Lidt efter lidt vil gennem Fred og Venskab det kunne naas, som lige over for de værdifuldeste Elementer ingen sinde vil kunne naas ved Magt. Derfor er ogsaa en Boycott, saaledes som den søgtes gennemført i stor Maalestok før Krigen, ikke helt blevet opgivet under Krigen, men navnlig nu nævnt, som det Middel, der i Stedet for Pogromer skal optages i videst Udstrækning efter Krigen, absolut forkastelig. Det eneste, som en saadan Boycott kan opnaa, vil jo være at bringe den ubemidlede jødiske Befolkning i endnu større Armod. Formaalet, som nævnes, nemlig at drive den største Del af den jødiske Befolkning ud af Polen, vil dog ikke kunne naas. Selv om det lykkes at skaffe Palæstina en vis Uafhængighed, og selv om sikkert mange Jøder i Polen, særlig efter det de har gennemgaaet under Krigen, inderligt ønsker at udvandre til det hellige Land, saa vil dette Land i en meget lang Aarrække kun kunne optage en meget lille Del af de mange Jøder, som særlig fra Polen og Rusland kunde ønske at bosætte sig der. Lige saa vist som det vil være en Ulykke for Polen at have en gennem Boycott pauperiseret jødisk Befolkning, og lige saa sikkert det er, at Folkenes Forbund ikke med Stolthed kunde se paa en Følge, som indenfor sine Grænser benytter ^{Vedh.} Midler til at undertrykke Minoritetet,

medens Magtmidlerne nu skulde være skrinlagte for Stedse, lige saa sikkert er det, at den jødiske Befolkning, om hvis Intelligens og Plid der intet Steds hersker nogen Tvivl, vil kunne blive til den aller største Nytte for det nye Polen, om dette Land ved at benytte sig deraf. Om Jøden føler sig som Jøde gennem sin Religion eller gennem sin Nedstamning fra det jødiske Folk og saaledes mere nationalt, er en Sag, som kun indenfor Jødernes egne Rækker kan være Genstand for Diskussion eller Strid, men vedkommer ikke Majoriteterne. Det er jo givet, at under alle Omstændigheder Jøderne i de Lande, hvor de lever saa talrigt, at de kunne pleje ikke blot det særligt religiøse, men ogsaa det særlig kulturelle, maa have Adgang til at kunne bevare deres kulturelle Traditioner, ogsaa der, hvor det gælder at bevare et eget nedarvet Sprog, selv om selvfølgelig i alle Statens Skoler der ogsaa maa undervises i Statens Hovedsprog. Erfaringen har vist, ogsaa i Krig, at Jøderne i rigeste Maa! har stillet deres Indsigt, deres Midler og deres Liv til Raadighed for de Lande, i hvilke de boede, og vel at mærke gælder det lige saa vel saadanne Jøder, der hævdede deres "jødiske Nationalitet", som den Majoritet i Vestlandene, der var fuldt "assimilerede", netop med Undtagelse af deres religiøse Bekendelse. Enhver sand Ven af Polen, vil derfor med Sorg se paa, om dette nye Land, som ved Tidens Gunst og Ententemagternes Støtte vil kunne gaa en glimrende Fremtid i Møde, selv vilde gøre sit til at forsinke eller spilde sin Opløbsstring ved at

handle anderledes mod de Minoriteter, som vilde findes i det nye polske Rige, end det ønsker, at der skal handles imod de Polakker, som vilde findes bosatte i Nabolandene. I den Del af Sønderjylland, som vil blive genforenet med Danmark, vil utvivlsomt en Del Indbyggere af tysk Kultur og tysk Nationalitet blive boende. Der hersker Uenighed om, hvor stor en Del af Sønderjylland, man kunde ønske genoptaget i det danske Rige. Men alle danske uden Undtagelse er enige om, at der ingen som helst Vold maaske gives imod de tyske, som, uanset deres Sprog og deres Nationalitet, vilde erkende sig for danske Statsborgere. Alle i Danmark er enige med det, som udtaltes paa det første store slesvigske Møde: "Hvad du ikke vil have, at der skal gøres mod dig, skal du heller ikke gøre mod din Næste."

ligesaa sikkert er det, at den jødiske Befolkning, om hvis Intelligens og Flid der intet Steds hersker nogen Tvivl, vil kunne blive til den aller største Lykke for det nye Polen, om dette Land ved at benytte sig deraf. Alle Venner af Polen maa derfor med Sorg se paa dette Lands Fremtid, om det ikke grundes paa den Menneskekærlighed og retfærdighed, som skal være det ideelle Grundlag for det nye Folkenes Forbund.

medens Magtmidlerne nu skulde være skrinlagte for Stedse, lige saa sikkert er det, at den jødiske Befolkning, om hvis Intelligens og Flid der intet Steds hersker nogen Tvivl, vil kunne blive til den aller største Nytte for det nye Polen, om dette Land ved at benytte sig deraf. Om Jøden føler sig som Jøde gennem sin Religion eller gennem sin Nedstamning fra det jødiske Folk og saaledes mere nationalt, er en Sag, som kun indenfor Jødernes egne Rækker kan være Genstand for Diskussion eller Strid, men vedkommer ikke Majoriteterne. Det er jo givet, at under alle Omstændigheder Jøderne i de Lande, hvor de lever saa talrigt, at de kunne pleje ikke blot det særligt religiøse, men ogsaa det særlig kulturelle, maa have Adgang til at kunne bevare deres kulturelle Traditioner, ogsaa dér, hvor det gælder at bevare et eget nedarvet Sprog, selv om selvfølgelig i alle Statens Skoler der ogsaa maa undervises i Statens Hovedsprog. Erfaringen har vist, ogsaa i Krig, at Jøderne i rigeste Maal har stillet deres Indsigt, deres Midler og deres Liv til Raadighed for de Lande, i hvilke de boede, og vel at mærke gælder det lige saa vel saadanne Jøder, der hævdede deres "jødiske Nationalitet", som den Majoritet i Vestlandene, der var fuldt "assimilerede", netop med Undtagelse af deres religiøse Bekendelse. Enhver sand Ven af Polen, vil derfor med Sorg se paa, om dette nye Land, som ved Tidens Gunst og Ententemagternes Støtte vil kunne gaa en glimrende Fremtid i Møde, selv vilde gøre sit til at forsinke eller spille sin Opblomstring ved at

handle anderledes mod de Minoriteter, som vilde findes i det nye polske Rige, end det ønsker, at der skal handles imod de Polakker, som vilde findes bosatte i Nabolandene. I den Del af Sønderjylland, som vil blive genforenet med Danmark, vil utvivlsomt en Del Indbyggere af tysk Kultur og tysk Nationalitet blive boende. Der hersker Uenighed om, hvor stor en Del af Sønderjylland, man kunde ønske genoptaget i det danske Rige. Men alle danske uden Undtagelse er enige om, at der ingen som helst Vold maa øves imod de tyske, som uanset deres Sprog og deres Nationalitet, vilde erkende sig for danske Statsborgere. Alle i Danmark er enige med det, som udtaltes paa det første store slesvigske Møde: "Hvad du ikke vil have, at der skal gøres mod dig, skal du heller ikke gøre mod din Næste."

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk